

IX.

Monopolitana Ecclesia, ab omni Metropolitico jure libera, immediateque S. Apostolicę Sedi subiecta declaratur.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto fratri Romualdo Monopolitanę Ecclesię Episcopo suisque successoribus canonicę substituendis, in perpetuum.

Ex Ughell. Ital. Sac. T. 1.

Majorum Ecclesiarum causa Apostolicę Sedi iudicio terminande.

Quęstio de subiectione, vel immunitate Ecclesię hujus a jure Brundusine examinata in Concilio Benevent. anni 1091.

Adjudicata vero Monopolitane exemptionis.

Et ab Urbano II. confirmata.

Eidem confirmantur quoque bona omnia.

Episcopi electio per Clerum, & populum peragenda.

Solice clausula.

Dat. die 1. Aprilis anno Dom. 1091. Pont. an. IV.

Sacrorum Canonum, & Decretorum Pontificalium deposcit auctoritas, ut majores Ecclesiarum cause Apostolicę Sedi iudicio terminentur, cui nos, licet indigni, divinę dispositionis arbitrio preesidentes, eandem sollicitudinem universis per orbem Ecclesiis, prout nobis Apostolorum suorum divinę dignatio majesticę scire & posse impendit, impendimus. Cum ergo prestante Domino Incarnationis dominicę anno MXCI. synodale concilium in Beneventana esset Ecclesia sub nostra presentia congregatum, & adversus fraternitatem tuam Brundusinus seu Oritanus conquereretur Episc. & tuę, & illius Ecclesię munimenta perspecta sunt. Quibus, in conspectu nostro, concilii universi diligentiori indagine perquisitis, a venerabilibus nostris Episcopis, presbyterisque Cardinalibus adjudicatum est. Monopolitanam Ecclesiam. majorum scriptorum pontificalium auctoritate sustam, Brundusine Ecclesię subiectionem & obedientiam non debere. Quorum nos sententiam approbantes, nostrę auctoritatis robore confirmavimus, & per presentis privilegii paginam te tuosque successores ab Oritana seu Brundusine Ecclesię subiectione liberos, sub solius Apostolicę Sedi obedientia in perpetuum permanere decernimus; statuentes, ut quęcumque Monopolitana Ecclesia hactenus iuste possedit, aut hodie possidet, five in crastinum iuste atque canonicę poterit adipisci, in castellis, villis, silvis, in Ecclesiis, in Monasteriis, tibi tuisque successoribus episcopali jure regenda, disponenda, ac possidenda, firma & illibata persistant: salva in omnibus Romana & Apostolicę Ecclesię reverentia. Obveniente te, vel tuorum quolibet successorum, Clero, populoque Monopolitano facultas sit, semota omni pravitate, Episcopum canonicę eligendi; electus autem a Romano Pontifice consecrabitur. Sane si quis in crastinum Archiepiscopus, aut Episc. Imperator, aut Rex, aut Princeps, aut Dux, Comes, aut Vicecomes, Judex, aut persona quęlibet magna vel parva, potens aut impotens, hujus nostri privilegii paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonitus, si non satisfactione congrua emendaverit, eum honoris sui & officii periculo subiacere decernimus, & a Christi, atque Ecclesię corpore auctoritate potestatis apostolicę segregamus. Conservantibus autem pax a Deo & misericordia presentibus, ac futuris seculis conservetur. Amen, Amen, Amen. Scriptum per manus Lanfranci Notarii sacri Palatii.

Datum Beneventi per manus Joannis S. R. E. Diaconi Card. anno Dom. Incarn. MXCI. Ind. XIV. Kal. Aprilis anno Pontificatus D. Urbani PP. II. IV.

X.

Tarraconensis Ecclesia, civitate nuper ab Agarenorum manibus vindicata, Aufonens. Episcopis committitur, usquedum pristino statui ac splendori reddatur.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto fratri Berengario Aufonens. Episcopo in Tarraconensem Metropolitim translato, ejusque successoribus canonicę substituendis, in perpetuum.

Ex Concil. Tom. XIII. Ex Concil. Hispan. Card. d. Aguir. re.

Tarraconensis inter nobilitates Hispaniarum Urbes.

Ab Agarenorum manibus liberata.

Et S. Petro per annum censum donata.

Inter primas Hispaniarum Urbes Tarraconem fuisse insignem & gentilem, etiam Christianę paginę iudiciis demonstrant. Justus autem Dominus in viis suis, & sanctus in omnibus operibus suis, qui cum in plerisque iudiciis incomprehensibilis habeatur, in nullo umquam valet reprehensibilis extimari. Ipse transfert regna, & mutat tempora: ipsi visum est in eadem urbe olim Tarraconensis urbis gloriam exaltare: ipsi visum est in eadem urbe peccata populi sui visitare. Cum enim in ea Christianorum populus habitaret, visitavit in virga iniquitates eorum, & in verberibus peccata eorum. Sed ecce jam transactis trecentis nonaginta annis, ex quo prefatam Urbem Agarenorum gens prope solitariam fecerat, principum suorum cordibus inspirare dignatus est, ut ejusdem Urbis restitutioni secundum preceptum Apostolicę Sedi, cui auctoritate Dei, licet indigni preesidemus, insisterent. Berengarius siquidem Barchinonensis Comes, auctoritatis nostrę persuasionem commonitus, pro animę suę salute, cum suę potestatis Magnatibus non solum restitutioni prefatę Urbis insisteret; sed & urbem ipsam, & omnem suę potestatis terram, B. Petro ejusque Vicariis legali stipulatione tradidit, censumque quinque Librarum argenti Lateranensi Palatio quotannis solvendum instituit. (a) Nos itaque, prestante Deo,

(a) Libet hic referre Instrumentum Donationis factę de Civitate Tarraconensi Romanę Ecclesię a Berengario Comite Barchinonensi; anno 1090. quodque pręter Harduinum, & Labrum in Conciliorum Collect. & Gregerum Imper. S. A. munificentia pagin. 55. publici juris fecit. Cardinalis de Aguirre Concil. Hispan. Tom. III. pag. 290. & quod ab Urbano in super allato pro Ecclesię Tarraconens. Diplomate laudatur.

Quoniam audivimus, necnon etiam sepius vidimus res verti in contrarium mortuis testibus; principibus, & sapientioribus placuit, ut res gestas litteris denotarent, & ita quomodo res se habuit posteris suis traderent. Quapropter ego Berengarius Raimundi Comes Barchinonensis, & Marchio hanc chartam scribi jussi, ut semper stare memoria hujus rei; scilicet: quod ego Berengarius Comes predictus, amore Dei ductus, donavi Domino Deo, & Apostolorum Principi Beatissimo Petro, ejusque Vicario Romana Sedi Apostolicę, omnem meum honorem qui mihi competit ex jure paterno, quemadmodum ego divisi cum Raimundo Berengario fratre meo, sicut ego eum habeo, vel habere debeo. Specialiter dono ei in Dei nomine Tarraconensem Urbem cum omnibus quę pertinent, aut pertinere debent ad ejusdem Urbis nobilitatem; ac scilicet deliberatione, ut ego, & mei posterii omnes, sicut supra scriptum est, teneamus hoc totum per manum, & vocem Sancti Petri, ejusque Vicarii Romana Sedi Apostolicę; per quinquennium persolventes ei censum viginti quinque librarum purissimi argenti ad iustum pensum, & ut Princeps universi, vel omnes alii, qui mecum insudaverint ad prefatę Urbis restitutionem habeant in consilio hujus Urbis parolodum suam apertionem, vel quod acceperint per manus nostrę largitionem; non inde persolventes aliquam pensionem, nisi forte

Privilegia, libertatesque, illi ad Berengario Comite concessa, rata habeantur.

Illius Ecclesię Berengario, ac successoribus Aufonens. Episcopis regenda committitur, usque dum pristino splendore restitatur.

Adde subit.

*Minoricenis

Deo, restitutionis hujus optamus cooperari res existere, predicti Comitis institutum, libertatesque, & consuetudines, quas novis Tarraconensis Urbis Colonis promulgasse cognoscitur, collaudamus, & rata manere auctoritate nostra decernimus; Cum universa siquidem ipsius Comitis terra, quam beato Petro obtulit, Tarraconensem Urbem, ac populum, Domino ibi aspirante, collectum, sub Apostolicę Sedi tutela specialiter conservandum suscipimus, libertatemque illius, per Comitis Berengarii scripta collatam, eatenus confirmamus, ut nemini quidquam ultra perfolvant, nisi sponte propria Romana se faciant Ecclesię debitores. Ut igitur hæc omnia Deo auctore inconcussa permaneant, nos antecessorum nostrorum privilegia sequentes, qui Aufonensem Ecclesiam Tarraconensis quondam instituerunt Vicariam, tibi, o carissime filii Berengarii, quia tuo potissimum studio hæc restituita instituta est, ex Romana Ecclesię liberalitatis gratia Pallium, totius scilicet Sacerdotalis dignitatis plenitudinem, indulgemus.

Præterea tibi tuisque successoribus legitime substituendis, qui in Tarraconensis Civitatis & Ecclesię restaurationem pari studio insudaverint, prefatam Tarraconensem Ecclesiam jure proprio possidendam per hujus privilegii paginam confirmamus, una cum omnibus Ecclesiis, quas proprio jure noscitur antiquitus possedisse; præcipientes de his, quę Saracenorum ad præsens subjacenti ditioni, ut cum eas Deo placuerit potestati populi Christiani * ad debitam Ecclesię obedientiam referantur: salva tamen in omnibus Romana Ecclesię auctoritate. Porro Aufonensem Ecclesiam tibi tuisque successoribus tantum concedimus possidendam, donec, auctore Deo, ad pristini status plenitudinem vestro studio Tarraconensis Ecclesię reformetur Pallio itaque in Missarum solemnibus intra Ec-

forte compuncti amore Dei voluerint ipsi perfolvere sua gratuita voluntate, ob hoc etiam hanc chartam ratam esse volo, ut omni hic honor, sicut superius continetur, nullatenus transferri possit in alterius potestatis Dominium; sed ego tantummodo, & posteri mei in perpetuum teneamus hoc totum per manus Principis Apostolorum Petri, & ejus Vicarii Domini Urbani Secundi Papę, & Successorum ejus, beati Petri sedem canonicę regerimus.

Hanc oblationem offero Domino Deo, & Principibus Apostolorum Petro, & Paulo propter redemptionem peccatorum meorum, & patris mei Raimundi, & parentum meorum, per consilium, & voluntatem Berengarii Archiepiscopi Tarraconensis, & Episcopi Gerundenfis quęvis Berengarii, & Vicecomitem Deusedit Tarraconensis, & Arval * Minoricenis Barchinonensis & Geraldii Alemanni, & Gereberti, Girardi, Guilielmi Raimundi, & Dorche Fratris sui, & Hugonis Dalmacii, & Huberti Gausberti, & Angeri Goufredi, & Alberti Bernardi per manum Domini Raineri Romana Ecclesię Cardinalis, qui nunc legatione fungitur in partibus nostris, hæc mississima vigesima octava anno ab Incarnatione Domini millesimo nonagesimo; In calce monumenti hujus hæc notat Cardinalis de Aguirre - Donationi huic consenserunt Berengarius Episcopus Aufonensis, qui ibidem dicitur Archiepiscopus Tarraconensis (non dum tamen donatus Pallio usque ad annum MXCI. sequentem, prout ex superallato constat Diplomate) & Episcopus Gerundenfis, ac varii Vicecomes per manum Domini Raineri Romana Ecclesię Cardinalis, QUI NVNC LEGATIONE FUNGITUR IN PARTIBUS NOSTRIS. Hic autem ipse novem annis postea successit Urbano II., diuque fuit Paschalis II. Itaque Tarraconensis civitas a Berengario Comite, alisque ejusdem Provincię Principibus expugnata, & erepta tyrannico Saracenorum dominio, ab iis donata fuit Romana Ecclesię anno ipso MXC.

clesiam solummodo uti debetis, in præcipuis tantum Festivitatibus, videlicet Nativitate Domini, Epiphania, Hypapante, Cœna Domini, Sabbato sancto, Resurrectionis prima & secunda feria, Ascensione Domini, Pentecoste, tribus Festivitatibus sanctę Marię, sancti quoque Michaelis, & sancti Joannis Baptistę: in Natalitiis omnium Apostolorum, & eorum Martyrum, quorum pignora in vestra Ecclesia continentur, in Commemoratione nihilominus Omnium Sanctorum, in consecrationibus Ecclesiarum, Episcoporum, Clericorum, in annuo Consecrationis tuę die, in solemnitatibus etiam sanctę Virginis Theclę, sanctique Martyris Frustruosi, ac sociorum ejus. Te igitur, reverentissime frater, affectione intima exhortamur, quatenus dignum te tanti honoris pontificio semper exhibeas: Christianis, ac Saracenis sine offensione esse procurans: ad fidem infideles querere, Deo largiente, verbis fudeas, & exemplis: sic exterius pallii dignitate precellas in oculis hominum, ut interius virtutum excellentia polleas coram supernę oculis Majestatis.

Plane per presentis privilegii paginam officii nostri auctoritate decrevimus, ut quicumque se Tarraconensis Ecclesię bona injuste hactenus obtinuisse cognoscunt, ea deinceps eadem Ecclesię restituere præ iudicii divini formidine, & sedis Apostolicę reverentia studeant. Si quis autem in crastinum Archiepiscopus, aut Episcopus, Imperator, aut Rex, Princeps, aut Dux, Comes, aut Vicecomes, Judex, aut quilibet Magistratus, vel persona ecclesiastica, vel secularis, hujus privilegii paginam sciens contra eam venire temere tentaverit, secundo tertiove commonitus, si non satisfactione condigna emendaverit, eum honoris sui & officii periculo subiacere decernimus, & a Christi atque Ecclesię corpore segregamus. Conservantibus autem pax a Deo & misericordia presentibus & futuris seculis conservetur. Amen. Amen.

Datum Capuę Kalendis Julii, per manus sanctę Romanę Ecclesię Joannis Diaconi Cardina is, Indictione XIV. anno Dominicę Incarnationis Millesimo nonagesimo primo, Pontificatus autem Domini Urbani Secundi anno IV.

XI.

Decretum de controversia inter Monachos S. Albini Andegaven. & Vindocinenses super Ecclesia S. Marię Credonen.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilectis in Christo filiis Goffredo Abbati Sancti Albini Andegavenfis, & Bernoni Abbati sanctę Trinitatis Vindocinensis Salutem, & Apostolicam benedictionem.

Anno Dominicę Incarnationis MXCII. Pontificatus nostri V. indictione I. cum essem in Provincia Calabria apud Monasterium Sanctę Marię quę dicitur de Matina, Monachi Sancti Albini, Girardus Prior, Milo Stephanus, adversus Monachos Sanctę Trinitatis de Vindocino, Fortmundum Priorem, Ingelbaldum, Ostarium, qui presentibus aderant, conquesti sunt, quod Vindocinenses Fratres ad Ecclesiam Sancti Cle-

Pallii usus.

Bona ab ead. ablata eidem reddenda.

Clausula.

Dat. die 7. Julii Anno Dom. 1091. Pont. an. IV.

Ex Concil. Collect. Harduini Tom. IV. Part. II. col. 167.

Series controversie inter Monachos S. Albini & Vindocinenses.

Haec Controversia agitata coram Urbano PP. Anglone.

Clementis Credenensis quae a Monachis Sancti Albini iuste secundum illorum temporum consuetudinem acquiritur, & per triginta annos quiete, & sine interruptione possessa, violenter ablatam injuste detinent. Qui cum suis instrumentis, & rationibus causam suam defendere niterentur; primo die proclamationis res diu, & multum ventilata nullo potuit sine terminari: secundo vero die similiter multum discussa, ad nullum tamen est finem deducta: die autem tertio, XII. Scilicet Kalendas Decembris, residentibus nobis in Anglone Civitate Apuliae, praesidentibus religiosi, & venerabilibus tam Episcopis, quam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, sive Diaconibus: adstantibus, etiam nobilibus Romanis, & Comitibus Apuliae Gloriosissimis, Boamunte, & Guillelmo, re iterum diu, & multum inquisita, tandem inspirante Deo lucidius eluxit, in quam potius partem iustitia declinaret. Cum enim utraque pars suis nobis allegationibus obviaret, & hinc partem Abbatum, confirmationem Pontificum, Romanae Ecclesiae Legatorum; illinc vero legitimum introitum, & canonicam triginta annorum possessionem nobis opponerent: nos qui omnium fidelium causas aequa lance pensare debemus, utriusque utilitati providentes ipsam litem concordiae convenientis aequitate decidere maluimus. Omnes igitur qui nobis cum aderant hanc sententiam collaudantes consentientibus praedictis utriusque Coenobii Fratribus, & in manibus nostris fidem pollicendo firmantibus concordia, & pax inter eos hoc modo posita est: ut scilicet Vindocinenses Monachi de his tribus Ecclesiis, aut Ecclesiam Manilianam, vel Sancti Saturnini, sive Sancti Joannis supra legerim, unam quam Congregatio tota Sanctae Trinitatis elegerit, cum omnibus, quae ad eandem Ecclesiam tam mobilibus, quam immobilibus interius, exteriusque ad praesens pertinent, infra dies triginta postquam domum redierint, Monasterio Sancti Albini in perpetuum tradant. Fratres itaque Sancti Albini omnem litem, omnemque calumniam ex causa hac in manus nostras, & Vindocinensium Fratrum referant: Vindocinenses vero unam supradictarum Ecclesiarum in manus nostras reddiderunt, & per nos eisdem Monachos investierunt. Praesenti igitur auctoritate Fratritatem vestram admonemus, & praecipimus, ut hoc pactum a nobis intentione pacis, & quietis dispositum, & statutum omni tempore ratum, & inconcussum teneatis, & observetis. Quaecumque autem pars hanc nostrae decisionis sententiam non susceperit, vel transgredi praesumpserit, tam canonum severitati subiacet, quam legitimae compositionis poenam, id est, auri centum librarum sustineat, & a causa penitus cadat.

Data Tarenti Octavo Kalendas Decembris.

XII.

Ad Anselmum Mediolanen. Archiepiscopum de Reconciliatione lapsorum.

Ex Concilio Col. lecti. Haradinum Tom. IV. Paris. II. col. 1630.

Discretionis nostrae videtur, quatenus secundum praecipi nostri tenorem, quando secundum Ecclesiae vestrae morem Sacros daturus quibuslibet aliis ordines benedicere cuperis, eos quos tua duxerit solertia reconciliandos inter benedicendum, & manus im-

nendum facias interesse; quibus caetera omnia consecrationis instrumenta praeter unctionis explebis, & sic ad Sancta Ministeria reconciliabis.

XIII.

Confirmatio Bonorum omnium, ac privilegiorum Monasterii S. Sophiae Beneventanae Diocesis, cuius Abbati quinquies in anno Chirothecarum usus conceditur.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto in Christo filio Madelmo, Abbati venerabilis Monasterii S. Sophiae intra Beneventum, sibi, suisque successoribus regulariter substituendis, in perpetuum.

Potestatem ligandi atque solvendi in caelis & in terra, Sancto Petro Apostolo suisque successoribus, auctore Domino, principaliter traditam, illis Ecclesiae verbis agnoscit, cuius iterum est Dominus locutus: Quaecumque ligaveris in terra, erunt ligata & in caelis; & quaecumque solveris super terram, erunt soluta & in caelis. Ipsi quoque, & propriae firmitas, & alienae fidei confirmatio, eodem Domino auctore, praestatur; cum ad eum dicitur: Rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conversus confirma fratres tuos. Oportet ergo nos, qui licet indigni, Petri residere videmur in loco, prava corrigere, recta firmare, & in omni Ecclesia ad aeterni arbitrium iudicis sic disponenda disponere, ut de vultu ejus iudicium nostrum prodeat, & oculi nostri videant aequitatem. Tuis igitur, fili Madelme, iustis petitionibus annuentes, beatae Sophiae Coenobium, cui, Domino auctore, praesidere cognosceris, sub tutela & jurisdictione Sedis Apostolicae, sicut hactenus mansit, perpetuo permanere, praesentis paginae auctoritate sancimus; ut soli Romanae Ecclesiae subditum, ab omnium Ecclesiarum seu personarum iugo liberum habeatur; cuncta etiam, quae praedecessoribus tuis, vel tibi, ad ejusdem Monasterii immunitatem vel possessionem, nostrorum praedecessorum sunt privilegia attributa, nos quoque tibi ac successoribus tuis, regulariter promovendis, praesenti privilegio contribuimus, Cellas praeterea, vel Ecclesias, vel villas, quae tua industria praedicto videntur Coenobio iuste ac rationabiliter acquisitae, possidendas in perpetuum confirmamus; id est Ecclesia etc. reliqua desiderantur.

Per praesentem igitur nostri privilegii paginam apostolica auctoritate constituimus, ut quaecumque hodie idem Coenobium iuste possidet, quaeque in crastinum concessione Pontificum, liberalitate principum, aut oblatione fidelium iuste atque canonicè poterit adipisci, firma tibi tuisque successoribus, & illibata permaneat.

Decrevimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat idem Coenobium tenere perturbare, aut ei subditas possessiones auferre, vel ablatas retinere, vel minuere: vel temerariis vexationibus molestare, aut etiam fatigare; sed omnia integra conserventur eorum, pro quorum sustentatione,

ac gu-

Ex Concilio T. XII. col. 770.

Exordium.

* forte quibus cum est Dominus allocutus.

Matth. xvi.

Luc. xii.

Monasterio hoc sub tutela Sedis Apostolicae subijciuntur.

Ac soli Romanae Ecclesiae subiectum declaratur. Iura omnia.

ac bona confirmantur.

Abbas a Monachis eligendas.

Monachi vero dicentia lege Ordinario subijciuntur.

Abbati quinquies in anno Chirothecarum usus conceditur.

Clausula.

Dat. die 14 Martii Anno Domini 1092. Pontif. an. V.

Ex Mole Adriana erudit. Vghell. Ital. Sac. Te. III.

Exordium.

ac gubernatione concessa sunt, vobis omni modo profutura. Obeunte autem nunc Abbate, vel quolibet successorum, nullus ibi qualibet subreptionis astutia vel violentia preponatur, nisi quem fratres communi consensu, vel fratrum pars consilio saniori, elegerint: electus a Romano Pontifice consecratur. Chrisma, Oleum sanctum, consecrationes Altarium sive Basilicarum, ordinationem Monachorum, qui ad sacros sunt jam nunc Ordines promovendi, ab Episcopis, in quorum Diocesis vobis, accipietis; siquidem gratiam & communionem Apostolicae Sedis habuerint, & si gratis ea sine pravitate impenderint. Si quid autem horum obstitit, liceat vobis a quocumque volueritis catholico Episcopo, quae praedicta sunt sacramenta percipere. Tibi vero, quem propensiore charitate amplectimur, ex Apostolicae Sedis peculiari benignitate id muneris personaliter indulgemus, ut per annum quinquies, id est, in die sanctae Resurrectionis, & Pentecostes, & Natalis Domini nostri Salvatorisque Jesu Christi, solemnitatisque duodecim Fratrum Fratrum, necnon & sancti Martyris Mercurii, ad Missarum tantum solemnia, chirothecis, atque etiam compagis utaris. Sane si quis in crastinum Archiepiscopus, Imperator, aut Dux, Rex, Princeps, aut Comes, aut Vicecomes, Judex, aut persona quaelibet magna aut parva, potens aut etiam impotens, huius nostri privilegii paginam sciens, contra eam venire temere tentaverit, secundo tertioque commonitus atque adhortatus, si non satisfactione congrua emendaverit, eundem honoris & officii periculo subjacere, necnon & submovere decrevimus, & a Christi atque Ecclesiae corpore, auctoritate apostolicae potestatis segregamus. Conservantibus autem ea pax a Domino & misericordia praesentibus, & futuris saeculis conservetur. Amen. Bene valete.

Datum Anagnini per manus Joannis S. R. Sedis Diaconi prid. Id. Martii Indic. XV. anno Pontificatus Domini Maximi Urbani II. Papae quinto, Incarnationis autem Domini nostri Jesu Christi anno MXCII.

XIV.

Corficanae Insulae Episcopatus Pisano subijciuntur.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei, dilecto in Christo fratri Daiberto Pisano Episcopo ejusque successoribus canonicè substituendis, in perpetuum.

CUM universis sanctae Ecclesiae filiis ex Apostolicae Sedis auctoritate ob benevolentiam debitores nos existamus; illis tamen locis atque personis, quae specialius ac familiarius Romae adherent Ecclesiae, quaeque ampliore ejus gratiam obedientia gratiori, officiis frequentioribus, & auxiliis amplioribus promoverentur, propensiori nos convenit charitatis studio imminere. Ipse enim per Prophetam Dominus ait: Honorificantes me honorificabo. Discipulis quoque suis angustiarum, quas pro eo

Bull. Rom. Tom. II.

pertulerant, retributionem promittens, dixit: Vos estis, qui permansistis mecum in tentationibus meis, & ego dispono vobis, sicut disposuit Pater meus regnum. Quia igitur in tanta tamque diuturna schismaticorum tempestate Pisano, gloriosa Civitas multis jam dudum laboribus & obsequiis sanctam Romanam & Apostolicam Ecclesiam sibi fecit obnoxiam: tua quoque fraternitas divino charitatis ardore succensa ob eundem S. R. E. libertatem non solum impendit, sed & ipsa superimpendi parata est, & nostris laboribus cooperata, multisque modis tribulationum particeps effecta; cooperante Domino, beneficiorum meritis respondere curamus, ut sicut nos praeteritorum memores sumus, ita & ipsi, tantae gratiae favore donati futuris temporibus S. R. E. fidei ac devotiores existant, & benigniori matri semper auxiliando, adjuvando, obsequendo respondeant. Divinae siquidem majestatis dispositio Pisanae urbis gloriam nostris temporibus, & Sarracenorum triumphis illustrare, & saecularium rerum proventibus promovere, & praeprovincialibus exaltare, dignata est. Eapropter & nos, divinae pietatis profecutores & cooperatores, eam in spiritualibus quoque glorificare decrevimus, sicut praedecessores nostros multis Civitatibus olim fecisse, Scriptorum ecclesiasticorum testimoniis comprobatur. Consilio itaque confratrum nostrorum Episcoporum, Presbyterorum, ac Diaconorum Cardinalium, aliorumque nostrorum fidelium assensu, immo precibus incitati, carissimam quoque beati Petri filiae Mathildis Comitissae, quae se extremis quibusque pro causa Apostolicae Sedis exposuit, omnibus consultationibus inclinati, ad honorem sanctissimae Dominae nostrae Dei Genitricis Mariae, sanctorumque Petri & Pauli Apostolorum Principum, Corficanae Insulae Episcopatus regendos ac disponendos sanctae Pisanae Ecclesiae, cui, auctore Deo, charissime frater Daiberte, praesides praesentis decreti auctoritate committimus, atque subijcimus, teque frater venerabilis in Archiepiscopum ejusdem Insulae promovemus; idem juris & idem honoris tuis quoque successoribus perpetuo indulgentes, qui Cleri ac Populi electione legitima per Romani Pontificis manus intraverint, quem admodum Landolphum, Gerardum, & te ipsum ordinatos esse cognoscitur. Corficana etenim Insula, tam prolixitate spatiorum quam negligentia Pastorum: tam insolentia Dominorum, quam nostrorum diffuetudine Legatorum, multis intervenientibus impedimentis, ab Apostolicae Sedis obedientia ac devotione deseruit, & dissolutione ac dissipatione debitam ecclesiastici ordinis pene deseruit disciplinam; quam profecto tua, tuorumque successorum vigilantia, quia es illis vicinior, & Sedis Apostolicae familiarior es, in iustitiae regulam, & Christianitatis vigorem annuente Domino reformari optamus, atque praecipimus. Unde, frater in Christo charissime, vestrae jurisdictioni, dispositioni, procuratorique committimus Ecclesiarum illarum bona secundum Deum regenda, defendenda, & quae male destructa, & illicitè usurpata repereritis, in usus ecclesiasticos restituenda; ut auctore Deo illic Ecclesiasticae Religionis disciplina referveat. Palleum igitur fraternitatis tuae, plenitudinem videlicet Pontificalis Officii, ex Apostolicae Sedis liberalitate concedimus, quo iure Ecclesiastico

Luc. xii. 28.

Pisano, coronae Episcopi Daiberti erga Romanam Ecclesiam merita.

Corficanae Insulae Episcopatus Pisano subijciuntur.

Ecclesiastica disciplina in Corficana Insula lapsa.

K

tan-